

Leonard Cohen, el mirall de l'ànima

Un espectacle de petit format comparteix l'univers del cantautor canadenc

Foto: www.leonardcohen.com

"Aquí intentem que les paraules del poeta ens ressonin per dins. I per fora." Ho diu el fullet de La Perla 29 (<http://www.laperla29.cat/>) que anuncia *Tothom ho sap* (<http://www.laperla29.cat/portfolio/tothom-ho-sap/>), el recital poètic i musical amb què Marta Marco, Marc Serra, Montse Vellvehí i Ernest Villegas homenatgen, al Teatre Biblioteca de Catalunya (<http://www.teatrebarcelona.com/biblioteca-de-catalunya>), Leonard Cohen. I per fer-ho ens apropem, a través d'entrevistes, versos i cançons, en la versió original o adaptades al català, a la seva manera d'entendre la vida.

Ell ha estat i és el meu refugi. De tant en tant obro la porta d'una cançó i hi entro de puntetes. I sé que la seva veu, greu, em despullarà totes les pors, per veure-les, per entendre-les. I al mateix temps, a poc a poc, m'anirà botonant un abric fet de complicitat. Parlarà d'allò que fa mal, o d'allò que em fa sentir més viva. I ho farà amb la distància justa perquè el que diu d'ell sembli que ho digui una mica de mi.

"Et recordo molt bé, allà, al Chelsea Hotel". El llit desfet, dos cossos, el taxi a baix. La nit en què el canadenc va veure com Janis Joplin passava un detall per alt: "Preferies homes guapos però amb mi faries una excepció". Sense saber que un dia ella acabaria donant l'esquena a la multitud.

Que es convertiria en un record: en aquesta cançó.

"Seré el que vulguis que sigui, i en realitat no sé què significa això". Ernest Villegas canta *I'm your man*, la declaració d'amor amb què Cohen deixa clar que és capaç de fer-ho, ser-ho i donar-ho tot per amor. I me l'imagino sota el barret. Amb el puny tancat arrambat al pit, cantant a tot un públic però dirigint-se a algú que en cap de les butaques hi és.

Marta Marco ens apropa a les barques, al capvespre, al te i a les taronges d'unes terres estrangeres, al costat de *Suzanne*. "Voleu fer el camí amb ella, i sabeu que ella el fa a cegues". I apareix la màgia: toquem un cos perfecte amb la ment. *Take this Waltz* delata l'admiració que l'artista té per Federico García Lorca. Viena, centenars de finestres i un violí. Als tres o quatre metres que separen el públic de l'escenari es com si dos cossos invisibles, volàtils, sortissin a ballar.

"Però contra qui he de lluitar? Només hi ha una persona contra qui lluitar. I aquesta persona sóc jo mateix". És capaç de mostrar-se fràgil. De dir: sí, el combat diari és el que tinc amb mi mateix. Si és tot un seductor és perquè parla des de la veritat.

Al final arriba el que no podia faltar: "I've heard there was a secret chord, that David played and it pleased the lord". Silenci. Un segon. Dos. Un tímid al-leluia neix entre el públic. Agafa força, creix, i a mesura que el repetim una vegada i una altra, es fa gran. Ressona per dins i per fora i per tots els cantons.

Gràcies per la teva mica d'ànima que m'ha fet de mirall.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=YrLk4vdY28Q>